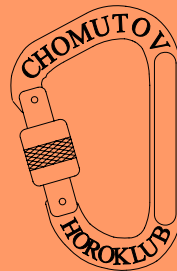

MANTANA

8

Měsíčník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 13, číslo 8

srpen 2010

ÚVODNÍK Demorál

Každý úspěšný horolezecký výkon je výslednicí dvou složek : fyzické a psychické (mezi horolezci slangově zvané „morál“). To je obecně známá věc. Že o morál je snadné přijít, je také známá věc. Ovšem způsoby, jak k tomu dojde, jsou různé.

Dolézal jsem na vrchol Dračího zubu v Českém ráji a v duchu si prozpěvoval svojí obvyklou vítěznou mantru „Už jsem zase šampion, už jsem zase...“. Těsně pod vrcholovou hlavou byla soustava asi deseti droboučkových hodin, všechny s dříkem tenčím než malíček. Vědom si blízkosti vrcholu jsem jen tak z povinnosti provázal smyčkou dvoje, které se tvářily nejpevněji. Vyšvihl jsem se, udělal krok a .....s tělem přilepeným na velmi oblý vrchol, rukama položenýma na solivou nakloněnou rovinu bez chytů a nohama v úrovni těch provázaných hodin jsem zjistil, že mě opouští morál. Zcela absurdně to způsobila přítomnost kamaráda.

Chvilí přede mnou dolezl na vrchol Honza Unger a seděl u dobíraku kousek ode mě. Jeho lano i on sám ode mě byli skoro na dosah ruky. Krok na vrchol, který jsem musel udělat, byl velmi, velmi nepříjemný. Kdybych byl sám, prostě bych to musel vyřešit. Ale teď ze mě úplně vyletělo : „Honzo, pomoz mi, já asi půjdu!“ Ta lákavá blízkost snadnějšího řešení mě naprosto demoralizovala. Mozek zoufale těkal od potírcích se dlaní k ujíždějícím nohám a mizernému jištění a Honza si připravil dlouhou smyčku, že mi jí hodí, abych se přitáhl.

„Ne, ne, neházej!“ , procedil jsem mezi zubama. „To dáš“, povzbuzoval mě Honza a já ztěžka sbíral roztráštěné zbytky morálu. Ještě dvakrát mě stres vnucoval zoufalá řešení, než jsem vrchol vlastními silami dolezl. Ztěžka jsem dosedl a jedině, co se mně v té chvíli vybavilo, bylo moudro, které jsem kdysi slyšel od Svinči : „Krutost posledních metrů je bezbřehá.“

Hezké lezení v blízkém se babím létě a co nejmíň demorálu vám přeje

Broněk

Deníček z Kavkazu 1.díl

Příjezd a aklimatizace

Pavel Bohuněk

Nápad udělat výpravu na Kavkaz toto léto se zrodil již minulý rok. Z původně plánovaných čtyř lidí, kteří by měli jet, jsem zůstal sám. Naštěstí jsem potkal stejně nadšeného (nebo praštěného) člověka jako já. Půl roku plánování a zařizování. Zdálo se to být všechno tak daleko, a teď to máme za sebou. Strávili jsme krásné tři týdny na Kavkaze v údolí Bezengi. Této části Kavkazu se také říká Malý Himaláj. To proto, že je zde většina Kavkazkých pětitisícovek. Naším cílem bylo vylézt na jednu z nich, Scharu. Se svými 5203m je to třetí nevyšší hora na Kavkaze a nejvyšší hora Gruzie. Výstup se nám podařil cestou Cockin obtížnosti 5A ruské klasifikace za čtyři dny. Jako aklimatizační kopec jsme zvolili Ukju (4330m) v dolině Mižirgi.

17.7.

V sobotu ráno vstáváme nechutně brzy a s Pájou frčíme do Ruzyně, kde máme mít sraz s Honzou, na kterého skoro hodinu čekáme. Pře-

balování batohů tak, aby měly dvacet kilo, je docela zábavné. Nakonec mají oba 20,5kg a příruční deset. To nám prochází. Po odbavení si musíme dát poslední české pivo. Let si užívám a těším na následující dny v horách. Pilot s námi dělá nad Moskvou nějaké výkruty. Nevím, jestli to je normální, když v letadle všichni ječí, ale chlápek, který sedí vedle nás, si v klidu čte noviny. Asi je na to zvyklý. Na letišti v Moskvě si musíme vystát dlouhou frontu na celní kontrolu. Máme asi dvě hodiny do odletu dalšího letadla. Když konečně přicházíme na řadu, paní policistka nás vyhadzuje s tím, že nemáme jakési kartičky a ukazuje, kde se dají kartičky sehnat. Nejsou tam! Chvilí to řešíme, a pak vyplňujeme nějaké počmárané. Rozhodujeme se k nebezpečnému manévru, a to předběhnout celou frontu netrpělivých Rusů. Málem jsme dostali přes držku, ale prošlo to. Bereme bágly a snažíme se najít terminál, ze kterého máme letět. Taxikář říká, že je to dva kilometry daleko, a že nás tam odveze za tisíc rublů. Posíláme ho do háje. Nakonec zjišťujeme, že je to asi jen pět set metrů letištní halou. Přicházíme k odbavení. Jsou před námi dva lidi. Slečně to trvá hrozně dlouho. Když jsme přišli na řadu my, tak začala někam telefonovat, a pak nám jen oznámila, že odbavování skončilo, a že letět nemůžeme. Letí s námi i nějaká slečna na Elbrus. Ta nám dost pomohla, protože paní u přepážky neumí anglicky. Chvilí se tam hádáme, a pak si necháváme zavolat zástupkyni společnosti, se kterou letíme. Ta přichází pět minut před odletem. Někam volá, že na nás musí počkat a začíná nás odbavovat a to dost rychle. Batohy nám ani neváží. Takže nakonec to vypadá tak, že bereme ty velké krysy s cepínama a utíkáme za slečnou přes všechny kontroly na letištní plochu. Narvat ten batoh do skeneru na příruční zavazadla bylo trošku těžší, ale podařilo. Honzovi pípá nějaká samolepka na zádech. Paní to pečlivě zkoumá, zatímco pán za monitorem se směje,

když vidí moje cepíny a mačky. Nikoho to ale nerozhodilo a s batohama nastupujeme do autobusu, kde už dobrých dvacet minut kvůli nám čekají cestující. Cítíme ty vražedné pohledy. V tom vedru jim to čekání moc nezávidím. U letadla nám nařizují batohy hodit na asfalt. To se nám moc nechce, ale nedá se nic dělat. Ještě z okýnka vidíme, jak tam ty bágly leží. Poletí s námi? V Minerálních Vodách jsme kolem půl osmé večer. S batohy jsme se šťastně shledali a se slečnou jedoucí na Elbrus zase rozloučili. Před halou na nás čeká taxikář, který nás se svým UAZem doveze do tábora. Cesta trvá skoro šest hodin, ale utíká docela rychle. Poslední dvě hodiny stojí za to. Jedeme po polní cestě rozbité tak, že bych jí nesjel ani na kole.

18.7.

V táboře jsme v půl druhé ráno. Vítá nás sám ředitel tábora. Dnes nás nechá přespat na pokoji v ubytovně a od zítřka už jen ve stanu. Ráno s ním řešíme peníze a stavíme stan. Tři eura za den není vůbec špatný. Dají se zde vyměnit eura ve výhodném kurzu. Mistr Saratov, vedoucí horské služby, po nás chce přesný rozpis, co budeme tři týdny v táboře dělat. Tvrdí, že umí anglicky. Když na něj Honza spustí, tak se Saratov zarazí a domlouváme se na tom, že budeme mluvit rusky. Sepíšeme mu jen následující tři dny. Zbytek podle počasí a podmínek ve stěnách. Jak jsme zjistili, tyhle věci Rusové moc neřeší. Plán je zatím takový, že aklimatizačně vylezeme na Ukju, a pak podle počasí zkusíme zdolat Scharu, což je náš hlavní cíl.

19.7.

Ráno balíme věci a stan. Kupujeme jídlo na tři dny a do depozitu dáváme nepotřebné věci. Vyrá-

žíme do doliny Mižirgi, ale po špatné straně řeky, která se nedá přejít. V Kleslově průvodci je napsáno, že se má jít po levém břehu řeky. Myslím tím ale, levou stranu doliny. Musíme se vrátit zpět do tábora a řeku přejít po mostě, který opravdu stojí za to. Vypadá, jako by měl každou chvíli spadnout. Již po správné straně stoupáme nahoru travnatými svahy. Je horko. Asi po 1,5hod. odbočujeme do doliny Teplyj Ugol. Je tu malá chatka, která je pořád obsazená a ozývá se z ní řev a smích. Voda je kousek od ní v takové malé jeskyňce. Stavíme stan pod chatkou s pěknými výhledy na Pik Brno a hlavně na obrovskou severní stěnu Dychtau. Odpoledne spíme. Stejně prší. V noci nemůžeme spát. I tak jsme zaspali.

20.7.

Zaspali jsme! Je pět hodin. Rychle vaříme a balíme. Jdeme po pěšině. Míjíme budku KCP a pokračujeme po levém břehu ledovce Ukju. Je to pěkná pakárna. Chvilí skáčeme ze šutru na šutr a chvíli se zase boříme v šotolině. Občas se dá jít po ledovci, ale to zase hrozně klouže a mačky jsme pro jistotu nechali ve stanu. Z ledovce se jde suťovým svahem. Nejdřív po větších kamenech a v závěru po sutí. Přicházíme do sedla, kde už svačí pár Rusů a člen horské služby, který má tuhle dolinu na povel. My se rozhodujeme zde všechno nechat. Bereme jen čokoládu a foťák. Lezeme opravdu hodně rozbitým hřebínkem. Předbíháme lanová družstva. Tenhle sólo styl mi docela vyhovuje. Člen horské služby vždy vyleze kousek, tam si sedne a buzeruje všechny, co lezou nahoru či dolů. Na nás kouká trochu divně. Na sólisty zde asi nejsou zvyklí. Lezení je ale opravdu lehké. Jeden úsek maximálně za 3-4. Na vrcholu jsme asi v jedenáct hodin. Je tu krásně. Výhledy taky pěkný. Čokoláda došla, takže musíme dolů. Sestup je stejnou cestou a ku-

podivu to jde lépe než nahoru. Ke stanu je to zase pěkný opruz. Šutry, šutry a zase šutry. Do večera se válíme ve stanu. Zajímavé zjištění je to, že zde i ve výšce 3200m žijí dost divní a velcí pavouci. Jeden na mě útočil, při kotvení stanu.

21.7.

Ráno balíme stan a mažeme dolů. V táboře jsme celkem rychle. Na oběd se nám nechce, a tak hledáme v Magazínu (tak se prý v Rusku říká potravinám), co by se dalo uklohnit. Našli jsme jen fazole v pěkně hnusný šťávě. Po uvaření ještě běžím pro kečup, díky kterému se to dá jíst. Přichází za námi nějaká slečna. Seznamujeme se, ale moc jí nerozumíme. Bohužel příprava oběda mě zajímá víc než slečna, a tak odchází. Honza mi to pak vyčítá, ale já měl vážně hlad. Odpoledne prší. Válíme se ve stanu. Knížka, křížovky atd. Večer jdeme do baru. Mají tu nějaké silné pivo. Po pěti máme dost. K jídlu si dáváme nějaký místní výtvar. Já bych to nazval „bublanina s paštikou“. K tomu ještě nějaké palačinky či co (říkají tomu chičiny).

22.7.

Zase prší. Válíme se ve stanu do jedenácti. V baru si dáváme kafe s buchtami. Výborná věc. Objednáváme si oběd v jídelně. Dobrá polévka, ale plněná paprika nic moc. Odpoledne jdeme lézt na místní skalky, protože se udělalo hezky. Je až horko. Divný počasí! Skály jsou super. Jištění tak po třech metrech. Jsou tam dva týpci. Jeden tahá v lezečkách a druhý to za ním leze v mačkách a s cepošema. Vůbec mu to nejde a hází hrozný držky. Večer zase bar. Pivo a kuře. Je tu krásně.

Pokračování příště...

Tropické teploty, panující v našich končinách již celý týden, mě vedou k myšlence, že tentokrát nepojedeme na víkend na písek, kde bychom se asi upekli, ale zkusíme se schovat někde ve stínu lesa v Juře. Je to už dvacet let, co jsme zde byli poprvé, a nikdy nezapomenu na ten pocit, kdy jsme v roce 1990 poprvé přejižděli naše západní hranice.

Dnes už jen nostalgicky zavzpomínám při přejezdu nestřeženého hraničního přechodu na Pomezí a po pár hodinách jízdy parkujeme v obci Hartenstein, odkud to má být podle průvodce ke skalám pár minut chůze. Překládám Martinovi přístup (za vesnicí odbočit na polní cestu, po vstupu do lesa asi 50 m ke skalám), dávám mu průvodce do ruky a očekávám, že nás tam dovede. S pomocí nové buzoly, kterou vyhrál v soutěži „Hore zdar“, to prý nebude problém. Stanovuje azimut a chystá se vyrazit napříč vesnicí. To však odmítám a navrhuji jít podle popisu. Vyrážíme tedy po silnici ven z vesnice a první cestou míříme do lesa. Žádné skály ale na dohled nejsou. Vracíme se tedy

zpět na silnici a pokračujeme po ní k dalšímu lesu. Je ukrutné vedro a Tom s Luckou jdou kousek za námi. Martin po vstupu do lesa shazuje ze zad batoh, na kterém má pověšenou novou buzolu, a se slovy, že se jde zatím podívat, kde jsou ty skály, mizí za nedalekým horizontem. Po chvíli přichází Lucka s Tomem, sedají si vedle mě, vytahujeme svačinu a čekáme, až se Martin vrátí. Svačina už je dávno dojedaná a Martin pořád nikde. Zkousím křičet do lesa, ale nikdo se neozývá. Vyráším na lehkou dál po silnici, protože si myslím, že skály jsou až kousek dál. Po pár minutách chůze jsem opravdu u nich. Vracím se zpět k Tomovi a Luce a posílám je zatím lézt. Já raději počkám tady, až se Martin vrátí, a nebo ozve telefonem. Teda pokud ho má s sebou, protože jestli se ztratil bez telefonu, tak je to pěkný průšvih. Určitě totiž zapomněl název vesnice, kde parkujeme, a při jeho jazykových schopnostech to nebude mít rozhodně jednoduché. Naštěstí mi po další čtvrt hodině čekání zvoní telefon a je to opravdu Martin. Udýchaným hlasem mi sděluje, že se ztratil a vůbec netuší, kde je. Radím mu, ať

zkusí dojít do nejbližší vesnice a odtud zavolá, kde je, protože jinak ho nemá šanci najít. Po několika dalších minutách mi zase zvoní telefon a opět volá Martin, že je v obci V o r r a . Domlouváme se, že počká

na nějakém zřetelném místě, já se vrátím pro auto a zajedu pro něj. Schovávám batohy do křoví a jdu zpátky k autu. Do navigace zadávám obec Vorra a dozvídám se, že je to odsud přes 7 km. Sjíždím až dolů k řece, kde na autobusové zastávce čeká Martin. Cestou zpátky slyším několikrát „jé, tady jsem byl, ale šel jsem na druhou stranu“. Zastavujeme u lesa, kde máme schované batohy, a pak pokračujeme ještě kousek dál ke skalám, kde se mezitím uvolnilo parkovací místo. Zatímco někteří už mají v poledne vylezeno, my teprve přicházíme. Oblast se jmenuje Hartensteiner Wand a díky stromům a orientaci na sever je zde i v tomto parném počasí příjemný chládek. Asi proto je tu také tolik lidí, takže většina nejhezčích cest je obsazená. Ještě chvíli se rozkukáváme, ale pak už nastupujeme do prvních šestek v levé části stěny. Postupně se přesouváme vpravo, kde se uvolňují hvězdičkové cesty. Nakonec nám zůstává cesta Donnerwetter za 7 s mohutným výlezovým převisem, který dokonale prověřuje mojí i Martinovu vytrvalost. Pak už balíme věci a odjíždíme pryč. Cestou ještě zastavujeme u potoka, jehož chladná voda nás příjemně osvěžuje. Přemýšlím, že budeme spát v altánu u Weissensteinů, ale míjím ho a tak nakonec nocujeme spolu s Poláky na parkovišti

přímo u této oblasti. Obloha je zcela jasná, takže deště se dnes rozhodně bát nemusíme.

Po snídani rychle vyrážíme ke skále, kde je zatím i na sluníčku příjemná teplota. Na rozlezení si dáváme poslední cestu vpravo za šest, která není moc převislá. Po jejím dolezení ale už začíná sluníčko nepříjemně pálit, a tak jdeme raději lézt do levé části stěny, kde přelézáme několik šestek a sedmmínusek. Pak už začíná být i ve stínu horko, a tak balíme a přejíždíme do oblasti Langer Berg Wand, která je schovaná v lese a orientovaná na sever, takže je zde příjemná teplota. Vybírám si dvě nejhezčí cesty, obě za 7+, a dávám je na OS, z čehož mám radost a nic dalšího již nelezu. Martin je druhým pokusem dává na RP a už také nechce lézt, takže balíme a jedeme zpátky domů.

Klukům se na vápně docela líbilo, ale písek je písek, takže do Jury asi hned tak zase nepojedeme, ale v tom horku to vůbec nebyla špatná volba.

Jířa

PS: Akce se zúčastnili: Jířa Šťastný, Martin Jech, Tom Hyksa a Lucka Lamparová

Jednoho dne, kdysi dávno, se nedaleko italského Bolzana potkaly dvě alpské říčky : Eisack a Etsch (protože se příběh odehrává v místě, kde se mluví německy i italsky, jsou známé i pod jmény Isarco a Adige). Říčky se nemohly dohodnout, která z nich je důležitější a pohádaly se. „Já teču až od průsmyku Brenneru,“ pravila Eisack. „Tudy táhla už za nejstarších dob celá procesí poutníků do Říma a zase nazpět. Císařové pili moji vodu a osvěžovali se v ní. Jsem nejdůležitější řeka na světě!“

„Já nejsem méně důležitá,“ zlobila se Etsch. Na mém horním toku je veliké přehradní jezero a v jezeře osamělá kostelní věž. Každý se tam zastaví, aby si mě vyfotil. Co kdo ví o tvém toku? Dále pak zavlažuji celé údolí Vinschgau a protékám slavným městem Merano!“

Tak se říčky hádaly a hádaly, až se celé smíchaly. Tu se z jejich vln vynořila vodní víla jménem Vodia (podobnost s českým „voda“ zřejmě není náhodná, v řeči původních místních obyvatel – Ladínů je mnoho slovanských slov) a ta jim řekla: „Obě jste řeky velmi slovutné. Ale protože Eisack je trochu větší, vezme teď svojí menší sestru do náruče a ponese jí k moři. Od těch dob tečou spojené řeky společně do Jadranu.

Připadl mně nelehký úkol, napsat článek o letošním výpadu do Dolomit s horomládeží. Přestože jsou Dolomity pořád neskutečně krásné a vylezli jsme spoustu cest sportovního i horského charakteru, přeci jen už to bylo podesáté a těžko se do článku hledá něco, „co tu ještě nebylo“. Pak jsem na internetu našel pohádku, kterou jste četli na začátku článku a díky ní si uvědomil, že je potřeba napsat o tom, „co tady bylo“.

Je to už potolikáté, a přesto mám zas a znova pocity jako tenkrát. Potolikáté přežijeme Brennerský průsmyk a já cítím směr obdivu, bázně, úcty a nadšení. V chladném ránu podél silnice spěchá mléčně bílá řeka k moři, vysoko nad námi se v nejzelenější zeleni šplhají světlé stužky cest k vesničkám připomínajícím orlí hnízda a celý ten obraz je v rámu skal z šedého dolomitu. Silnice nás vede lesem a najednou se stromy rozestoupí a na chvíli se nám ukáže nejznámější útvar Sextenských Dolomit – Tre cime di Lavaredo. Míjíme jezero Lago di Landro, přijdou serpentiny a v údolí pod námi se objeví městečko Cortina d'Ampezzo. Přímo proti nám strmí mohutný vrchol Antelao s mračným praporem na špicí, vlevo se táhne do dáli rozeklaný hřeben Fiames, vpravo vyrůstá ze suťoviska mohutná hradba horské skupiny Tofana. Vzpomínky letí všemi směry. Ale než se do

minulosti pustíme (protože Dolomity s mládeží „nevznikly“ jen tak z ničeho nic), začnu s trochou osvětly.

Dolomity (italsky Dolomiti) jsou jedním z horských masívů Italských Alp. Rozkládají se v severní části Itálie a toto pohoří nemá jednolitý hřeben, ale skládá se z mnoha menších horských skupin. Pohoří vděčí za své jméno francouzskému učenci Deodatu de Dolomieu, který si jako první všiml, že hornina z níž jsou Dolomity tvořeny, obsahuje kromě uhličitánu vápenatého také hořčík a karbonáty uhličitánu vápenatý nahrazující. Oblast charakterizují typické dolomitické prvky jako stolové hory, srázné stěny, věžovité vrcholy, rozeklané skalní hřebeny a bizarní tvary některých štítů. Pro odlišnost stavby, vegetace a charakteru dělíme Dolomity na Východní a Západní. Východní Dolomity tvoří několik velmi vysokých pohoří a představují koncentraci štítů, rozeklaných hřebenů a hlubokých údolí. Samotná Cortina, centrum Východních Dolomit, se nachází přibližně ve středu Ampezzského údolí (Valle d'Ampezzo). Je téměř kompletně obklopena vysokými vrcholy. Centrum města se nachází ve výšce 1224 m.n.m, ale o pár kilometrů dál se do výšky 3244 m.n.m tyčí vrchol Toffana di Mezzo. Tato východní část pohoří je dobře přístupná sítí horských silnic vedoucích přes vysoko položená sedla – Passo Falzarego, Passo Tre Croci, Cibiana. Pohoří leží na území tří provincií – Trento, Bolzano a Belluno. Na území posledně jmenované provincie se rozkládá námi navštěvovaný přírodní park – Parco Naturale delle Dolomiti d'Ampezzo. Klima v Cortině je typicky horské s dlouhými léty, ale průměrné sezóny jsou chladné a deštivé. Pro milovníky dobrodružných filmů možná nebude bez zajímavosti, že v okolí Cortiny d'Ampezzo se natáčela většina lezeckých scén z filmu Cliffhanger se

Sylvestrem Stallonem.

Datovat začátek akce Horoklubu „Dolomity s mládeží“ je hrozně těžké, protože „příprava“ vlastně začala dřív, než vůbec nějaká mládež byla. V roce 1999 jsme s Bohoušem (Bohumil Dvořák) a Honzou (Jan Jansa) poprvé spali v seníku pod věžemi Sella, v roce 2003 jsme se tam s mládeží vrátili. V roce 2000 jsme s Bohoušem a Honzou od Matterhornu ujížděli před deštěm až do La Spezie kousek od italského Janova, a tak se bylo kam vrátit s mládeží v roce 2002, když nás z Cortiny vyhnal trvalý déšť. V květnu 2001 jsme poprvé s Honzou a Berym (Míra Beránek) spali a lezli ve Val Lomasone a na Slunečních plotnách u Pietramurrata a od té doby se s mládeží pravidelně vracíme. Tak, jako výše zmíněné přípravné výpady do Itálie, je i první lezení členů Horoklubu v okolí Cortiny d'Ampezzo spojené se jménem Bohouše Dvořáka. V září 2000 strávil spolu s Atomem (Tomáš Stránský) a Standou Vrhelem týden lezením v okolí Cortiny a „objevil“ dnes už pro mládež klasické cesty na Cinque Torre, Tofany nebo věže Sella.

Rok poté, v červenci 2001 se v Dolomitech objevujeme poprvé s mládeží. Instruktorový tým ve složení Bohouš Dvořák, Jiří Šťastný, Honza Jansa, Broněk Bandas a Franta Novák doprovázelo sedm mládežníků. Některé cesty, vybrané v těchto prvních dnech, nám „vydržely“ dodnes tak, jako třeba večerní brífinky nebo dělení mládežníků do lezeckých a feratového družstva. Taky jsme si poprvé vyzkoušeli baleňení mokřých stanů a útěk před deštěm směrem k Lago di Garda a Val Lomasone. Zakotvili jsme na dva dny (a ne naposled) v „Pic – nic area“, tábořišti s otevře-

ným srubem, stoly, lavicemi, toaletou a sportovními cestami, co by kamenem dohodil. Stačí přijít pod skálu, ze schránky pod přehledem sektorů si vytáhnout tištěného průvodce a lézt. Výčet toho, co bylo poprvé a ne naposled by nebyl úplný bez Slunečních ploten. Vápencového, kolmého hřiště nedaleko Arca, kde jsme na konci července 2001 poprvé lezli vícedélkové cesty „na třeni“, Via Similaun 6a a Via giochi di Silvia 6c.

V roce 2002 se zvýšil počet mládežníků na deset. Z týmu roku 2001 zůstali věrní Vojta Kraclík, Martin Kopecký, Jarda Ďurkovský, Markéta Skálová a Iveta Kršková, instruktorový tým jel ve složení Bohouš, Jiří, Honza a Franta. Tenhle rok nebyl na počasí vůbec povedený, nepomohl ani útěk k jezeru Garda, kde většinou bývá krásně teplo a jak už bylo napsáno výše, vypůjčený starý transportér od SK Vodních staveb pokračoval až do Muzzerone, kde se konečně lezci dočkali rozpálených, strmých vápencových stěn pod pevností Porto Venere.

Rok 2003 přinesl změnu ve výběru lezecké oblasti a bohužel také problémy v instruktorovém i nováčkovském týmu. Jako cíl soustředění byly vybrány věže Sella, ale z instruktorů jel jen Bohouš a Jiří, protože Honza nedostal dovolenou a Broněk si ještě léčil po pádu rozlámanou ruku. Na soustředění opět jeli Vojta Kraclík, Jarda Ďurkovský, Markéta Skálová a Iveta Kršková, poprvé Pavel Bohuněk. Zbytek volných míst naplnili dospělí členové oddílu. Přestože byla skupina poměrně malá, postupně lezecká družstva zdolala první, druhou i třetí věž Sella cestami v obtížnosti 5+ a vyšší. Na poslední tři dny výprava přešla přes Cortinu pod skupinu Sorapis a rozdělila se. Část šla na třídní výstup na vrchol Antelao, jedna lezecká trojka podnikla úspěšně výstupy na první a druhý pilíř Tofany. Výstup na Antelao se díky zhoršení počasí už podruhé nepodařil, čímž se jen zvýšila touha mládežníků jej pokořit.

V roce 2004 jsme změnili taktiku a na vrchol Antelao vyrazili hned po příjezdu do Cortiny a přesunu do Saint Vito di Cadore. Trochu jsme doufali, že tím oblafneme Ducha hor, ale bouřka a déšť nás stejně neminuly. Antelao je gigantická pyramida, která přitahuje oči kdykoli jsme v Cortině, ale není to turistický štít. Výstup je vážná vysokohorská túra se všemi jejími atributy – převýšení skoro 2000m, firmová pole a pohyb v terénu obtížnosti stupně II UIAA. Přestože byl výstup náročný, na vrcholu začalo najednou sněžit a sestup byl trochu boj, nejvíc mně utkvěla v paměti příhoda z chaty. Při výstupu jsme za deště přišli k chatě a Bohouš celkem rozumně rozhodl, že v takovém počasí se spát venku nedá a obětujeme eura za ubytování pod střechem. Směsí německých, italských a anglických slovíček šel požádat o nocleh, bohužel chatař nám oznámil, že je plno a nemá pro nás místo. Ani průkazky Alpenvereinu nepomohly. Bohouš se snažil chatařovi vysvětlit, že je instruktor a vede sebou mládež a použil slovo „BAMBINI“ (děti). Na to jsou Italové dost citliví a s ohledem na počasí venku, chatař okamžitě vystěhoval nějaké hosty do noclehárny a uvolnil nám místa na pokoji. Bohouš zavolal na kluky, kteří

čekali v chodbě, ať jdou dovnitř – tenhle moment v životě nezapomenu ! Pavel Bohuněk, Vojta Kraclík, Zbyněk Kubašta a Petr Kaššák se vhrnuli do místnosti, nejmenší Petr měřil metr sedmdesát, všichni opticky větší díky batohu na zádech a věk kolem osmnácti let. Chatař se málem zhroutil. Nepomohla mu ani barevná samolepka Horoklubu, kterou mu Bohouš věnoval a viditelně zuřil. Ale Bohouš se nedal. Vyzkoušel na něj ještě několik triků, které se naučil za dob, kdy v Česku vládli bolševik. Jako že jsme chudý, oblečení, že taky není to, co bývávalo, rodiče kluků na nás spoléhají a chatař nám v létě odemkl Winterraum! Přestože mě tahle příhoda baví už několik let, pravda je, že díky tomu odpočinku v teple a suchu se nám napotřetí podařilo Antelao zdolat. Kromě Bohouše a Broňka byl s mládeží v Dolomitech opět Jířa a „věrné mladé“ Jardu Ďurkovského a Markétu Skálovou doplnil Ondra Rak. Zbytek soustředění už byl lezecký a feratický, jako každý rok. Rozdíl oproti minulým rokům byl v obtížnosti cest a délce nástupů. Tady už se jasně projevovalo, že se stálí účastníci soustředění lezecky značně posunuli a kromě cest na Tofanu Rozes za zmínku určitě stojí úchvatná Dülferova cesta 5+ na Cimu Grande.

Soustředění mládeže v roce **2005** krachlo. Nebyli instruktoři a většina mládežníků, kteří jezdili, se přehoupla k dospělákům. Přišel čas generační výměny.

Díky tomu, že pro mládež fungují už dva kroužky, jeden pod vedením Bohouše v Kadani a druhý pod vedením Jíři a Marušky v Chomutově, v roce **2006** bylo z koho vybírat a do Dolomit odjíždí devět nováčků. Díky tomu, že se Broňkovi podařilo si tentokrát zlámat nohu, instruktorsky zajišťují soustředění Bohouš, Honza a Jířa. Výše zmíněná generační výměna mládežníků, byla spíš čistka a v Cortině se objevily samé nové tváře. Honza Unger, Jana Šafrová, Lucka Lamparová, Týna Švambergová, Zdeněk Palkoska, Pepa Černý, Dan Koller, Kuba Michalitschke a Standa Koza. Dopravu zajišťuje kupodivu stále stejný starý Transportér od SK Vodních staveb, Jířa a Bohouš už ale museli přibrat vlastní auta. Mládež je tradičně rozdělena na dvě lezecké a jednu feratickou skupinu tak, aby si pohyb ve vysokohorském terénu zkusili všichni. Protože se změnilo osazenstvo, začíná se lézt naznamých klasikách jako je Jižní hrana na Torre Picolo di Falzarego, Via Miriam na Cinque Torre a samozřejmě cesty na Punta Fiammes, v průvodci přezdívané „království čtyřek“. Kdo se nedostal do lezeckého týmu, jde s Bohoušem na některou z mnoha ferat v okolí nebo do některé z několika sportovních oblastí v okolí. Aby si nováčci zvykli, i tento rok se balí mokré stany a přejezdí do Arca, kde soustředění končí až 500 m dlouhými cestami v plotnách.

V Campitelo di Fassa se nás v roce **2007** sešlo asi nejvíc za celé roky. Honza Unger, Jana Šafrová, Lucka Lamparová, Týna Švambergová, Tomáš Hyksa, Honza Stütz, Pepa Mezník, Pepa Černý, Zuzka Konrádová, Tereza Hajná spolu s instruktory Jířou, Broňkem, Bohoušem a Mekym (Václav Hajný) a dospěláci Jana Dvořáková, Pěťa Šišovská, Deivina Šišovská, Jindřich Kurdijovský, Martin Matoušek, Hanka Hefne-

rová, Pavel Bohuněk, Maruška Šťastná, Olda Hahn a Mártý Aranyoszi. Okolí věží Sella bylo vybráno záměrně, protože po obměně mládeže v roce 2006, byla tato horská skupina pro nováčky neznámá a instruktoři měli možnost vylézt cesty, které v minulých letech vylézt nestihli nebo je lézt kvůli nižším lezeckým schopnostem nováčků lézt nemohli. Díky počtu instruktorů vznikly tři lezecké a jedna feratická skupina. Nejvíce byla lezená První věž Sella cestami Trenker 5-, Steger 4+ a Tissi 6-, Messner 6- na Druhou věž, Třetí věž cestou Vinatzer 5+ a masiv Piz Ciavazes cestami Malý Micheluzzi 4+ a Schubert 6.. Na kamenech za seníkem, v kterém jsme kdysi spávali, vzniklo za ty roky množství krátkých, zajištěných sportovních cest, kde se lezlo při nejistém počasí. Kromě družné zábavy v kempu přinesl tento rok opět výrazné zlepšení u většiny mladých lezců.

V roce **2008** se sestava mládežníků částečně obměnila a rozhodně to nebylo na úkor kvality. Opět jsme zamířili do Cortiny d'Ampezzo. Jana Šafrová, Lucka Lamparová, Týna Švambergová, Tomáš Hyksa, Honza Stütz, Pepa Mezník a Pepa Černý už v Dolomitech byli, doplnili je Matěj Šťastný, Nikol Wicherová a Tomáš Jindra. Do výběru se opět dostali pouze ti, kteří při trénincích ukazyvali dostatek dovedností a lezeckých schopností. Soustředění vedli Bohouš, Jířa a Broněk, zároveň s námi přijeli do kempu Olympia i bývalí mládežníci a dospěláci z oddílu, kteří měli možnost využít lezecké know – how instruktorů. Celkem tedy 21 lidí. Předpověď počasí byla (hloupý rituál) mírně nepříznivá. V našem táboře vládli přísný režim časného vstávání a brzkých nástupů do cest, díky které-

mu nás žádná z odpoledních bouřek nepřekvapila ve stěně. Menší komplikace v itineráři cest nám způsobil děravý zub Pepy Černého, který díky otoku vypadal dva dny jako slavný Quasimodo, zvoník od Matky boží, ale bylo to poprvé a naposled za ty roky, kdy jsme museli navštívit místní nemocnici. Přesto nebyl den, kdy by se nelezlo a to od stometrových cest na Cinque Torre po čtyřistametrové na Piccolo Lagazuoi. Odpočinkový den jsme tradičně strávili výletem do údolí Rio di Fanis k vodopádu pod jehož přepadem vede via ferrata Giovanni Barbara.

Protože už jsme nějakou dobu řešili výběr jiné lezecké destinace pro soustředění mládeže, v roce **2009** jsme zamířili za teplem a vyhřátým vápnem do údolí Sarcatal a okolí Arca. Poprvé jsme nevolili hory s tím, že vyzkoušíme více sportovních cest a okolí Arca a Sarche nabízí i vícedélkové lezení. Instruktoři oddílu se sešli v plné sestavě : Jířa, Bohouš, Honza a Broněk, výběr mládeže byl velmi podobný předchozímu roku : Týna Švambergová, Tomáš Hyksa, Honza Stütz, Matěj Šťastný, Nikol Wicherová, Tomáš Jindra. Nově byl vybrán Martin Jech, David Cifera a Bára Šťastná. Možnost připojit se k soustředění jako vždy využili dospěláci z oddílu. Soustředění zahajujeme ve Val Lomasone, kde i spíme v piknikáči. Druhý den už se přesouváme do kempu Daino v Pietramuratě, kde se nás sešlo celkem 18. Přestože mládeži kratší, sportovní cesty vyhovovaly, horko bylo občas neúnosné. Postupně jsme navštívili šest sportovních lezeckých oblastí, ale zároveň nezapomínali na hlavní cíl soustředění – lezení vícedélkových cest, jako přípravu do vysokých hor. Nejčastěji lezené vícedélky vedly na Piccolo Dain v Sarche a to od osmi do jedenácti lano-

vých délek.

Potolikáté přejíždíme Brennerský průsmyk a já cítím směs obdivu, bázně, úcty a nadšení. V chladném ránu podél silnice spěchá mléčně bílá řeka k moři, vysoko nad námi se v nejzelenější zeleni šplhají světlé stužky cest k vesničkám připomínajícím orlí hnízda a celý ten obraz je v rámu skal z šedého dolomitu. Silnice nás vede lesem a najednou se stromy rozestoupí a na chvíli se nám ukáže nejznámější útvar Sextenských Dolomit – Tre cime di Lavaredo. Míjíme jezero Lago di Landro, přijdou serpentiny a ... Je rok **2010** a pod námi je Cortina d'Ampezzo. Rozhlížím se po okolních horách a připomínám si cesty, které znám, lezl jsem je a do kterých se letos opět s některými nováčky vrátím. Víím, že zase přijdou večerní brífinky, dělení do skupin, horečné shánění průvodců a prohlížení náskresů cest, předávání věcí do aut podle toho, kdo s kým jede. S námi, Bohoušem, Jířou a Broňkem, se opět do vysokých hor vrátili Martin Jech, Tomáš Hyksa, Mates Šťastný, Nikol Wicherová, Tomáš Jindra, Honza Unger a poprvé přijel Jarda Matějčíčka. Jsou tady taky Maruška Šťastná s Filípkem, Jana Dvořáková, Peťula Šišovská s Broníkem, Deivina Šišovská a Tomáš Bubeník, Pepa Mezník a jeho Šárka. Počasí má výrazně horský charakter a předpověď není úplně nejpříznivější. Přesto lezeme každý den. Kluci už jsou díky předešlým soustředěním lezecky tak vyspělí, že lezou sami jen pod dohledem instruktora. „Vydělal“ na tom Jarda Matějčíčka, který se jako úplný nováček hned třetí den dostal do šestidélkové cesty za 4+ na Hexenstein. Punta Fiames – 580 m lezení, Piccolo Lagazuoi – 330 m lezení, kdo není ve stěně, leze sportovní cesty na Sas de Stria. Rodiče se střídají o děti. Chlapi ráno jdou do stěny, odpoledne hlídají prcky a mámy (Šiška s Maruškou) jdou Jižní hranu na Hexenstein, 6 lanových délek za 4+. Ve čtvrtek přišla velká bouřka a ráno na všech vrcholcích leží sníh. Balíme a jedeme do Lomasone. Zlatý piknikáč. Martin Jech se pochlapí ve dvou 6c – OS. Balíme a přejíždíme na Sluneční plotny. Někdo jde jednu dlouhou cestu, někdo dvě kratší, výběr je veliký. Malý Broněk si hraje s tetou Nikol, tak Šiška leze sedmidélkovou cestu za 6a OS. Někdo už odjíždí, někdo ještě přespí v Itálii pod širákem. Ciao.

Za uplynulých deset let se na letních soustředěních mládeže vystřídal 37 dětí z kroužků mládeže při Horoklubu Chomutov. Z toho 19 mládežníků jednou, 2 dvakrát, 11 třikrát, 4 čtyřikrát a 1 pětkrát. Společně s nimi se do hor vydalo 21 dospělých členů a příznivců Horoklubu. Tato čísla znamenají velkou sumu času, práce, shánění peněz, organizace a zodpovědnosti.

Proč to všechno? Protože kdyby nás to nebavilo, tak bychom to nedělali.

Broněk

V článku byly použity materiály a citace z internetových stránek :

pohádka : <http://gregor.moldavit.sblog.cz/2010/01/144>

Dolomity : <http://cs.wikipedia.org/wiki/Dolomity>

Zde jsou internetové odkazy na články ze všech zájezdů do Dolomit:

2000 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=20&year=2000&load=11>

2001 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=21&year=2001&load=1>

2002 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=21&year=2002&load=2>

2003 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=20&year=2003&load=12>

2004 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=20&year=2004&load=4>

2006 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=21&year=2006&load=9>

2007 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=20&year=2007&load=7>

2008 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=20&year=2008&load=30>

2009 : <http://www.horoklub.cz/main.php?id=20&year=2009&load=6>

Z chorých mozků:

Dobrá rada

„Co děláš?“ ptá se Tommy Broňka. „Hledám konec lana“. „Ten je na konci!“, radí Tommy.

Alergická reakce

Broněk a Šíša přicházejí na Bořeni k mírně pobledlému Pavlovi Bohuňkovi a ptají se, jestli je v pořádku. „Ále štípla mě vosa do kolena“, říká Pavel. „To asi bolí, co?“ , konstatuje Broněk. „Ani ne, ale jak jsem jí odháněl, tak jsem se praštil pěstí do koulí a dvě minuty se nemohl ani nadechnout“, zní odpověď.

Nesmlouvavý přístup

„No, a teď mám v támhle té cestě zavěšený pytel“, pronáší Martin Jech ke skupince lezců odcházejících ze skal. Ale Martine, vždyť jsi jí ani nezkusil nastoupit..?? „Ale chtěl jsem !!“, říká nekompromisně Martin.

Dědičnost

„Jestli bude náš Filip po tátovi, tak poprvé promluví až v první třídě“, konstatovala Maruška Šťastná při debatě o dědičnosti.

Zuřivost

„Ten už je vážně naštvanej, PROMLUVIL !“, podotkl Tomáš Bubeník na adresu Jíří Šťastného při řešení problému se změnou lezecké oblasti.

- 24.6** Jířa s Martinem a Tomem operují v Perštejně a Martinovi Jechů se daří 1 RP přelez Fugase . O tři dny později Martin zdolává jeden z hodnotných „summitů“ – Mravenčí věž v Rájci Starou cestou.
- 26.–29.6.** V rájci a Tisé tráví Párci několik povedených dní. Nevylezlo se toho moc, ale pohoda byla veliká a zalezly si i děti dosyta.
- 3.–6.7.** Prodloužený víkend – 16 ti členná skupina členů klubu prožívá víkend v Sedmihorkách. Zdolána byla spousta významných vrcholů. Namátkou Taktovka Podmokelská, Dračí věž, Zub, Kobyla a další. Za zmínku stojí Martinův přelez cesty Cermanova VIIIc na Panny ve stylu OS.
- Ve stejném termínu působí Štejnarcovi a Párekteam v Rájci.
- 10.–11.7.** O tomto teplotně nadprůměrném víkendu se zbaběle schovávají Šťastňáci s Martinem a Tomášem ve Frankenjuře. Nelení a padly i dvě krásné cesty za 7+ v oblasti Langer Berg Wand.
- 17.7.–6.8.** **Pája Bohuňků vyhledal na Kavkaze dva kvaky v oblasti Bezengi. Ukju 4330 m a Scharu 5203 m cestou Cockin 5A. Ze skromnosti tento počín ani nepovažoval za vhodné hlásit, ale pro úplnost!**
- 20.7.** Párci a Maňasci škodí u sousedů ve Schwarze Pockau. Přelézají zde několik lahůdek. Pár dní před tím tu leze i Svinčo s Květulí.
- 23.7. – 1.8.** 19tičlenný kolektiv Horoklubu vyráží na letní soustředění do Dolomit. Navzdory nevlídnému počasí jsou však přeženy dvě horské cesty a spousta sportovek.. Ve chvíli, kdy na vrcholcích napadl sníh, se skupina přesouvá do Arca.
- 31.7.–1.8.** Rájecké stěny se stávají domovem pro rodiny Štejnarců a Párků.
- 8.8.** David Šimek vystupuje Normálkou na Mont Blanc. Aklimatizační cvičení provádí klasicky na Grand Paradiso.
- 14.–15.8.** Hned po návratu míří duo PáPá s partou Ústečáků do Jury a o den později z vážného nedostatku pískotamínu prchají PáPá do Tisé.
- 14.8.** Šťastní s Martinem Jechů odstraňují a zavěšují pytle na Polínku.
- 15.–22.8.** Kompletní Párekteam se pohybuje turisticky v Alpách v okolí Zell am See. Vystupují na Vildkögel. Pro děti je nejvyšší zážitek ledovec Sönblick.
- 21.8.** Blagodan s Ewkou navštěvují v Polsku v Krosně oblast Prawdalenky
- 20.–22.8.** Opět akční duo PáPá objevuje oblast Svojkov a moc se jim tam líbí. Poslední den operují už opět v oblíbeném Labáčku v okolí Východního rohu. Nepadají jen teplotní rekordy, ale i devítky.
- Tento víkend prožívají bájo víkend v Tisé a Ostrově i Dejvina s Tomem, Bandaskama, Šťastňákama a Lubošem Třebou.
- 25.8.** Svinčo s Párkem osazují slaňovací body v Perštejně nad Fugasem a nad Perštejnskou cestou.
- Samozřejmě se podniklo i spousta jednodenních bleskovek, např. Svinčo s Bouldermatkou, Květou a Blagodanem vířili mágo na Mlýnském vrchu a Viklanech, Poté zhodnocovali nezhodnocené na Jedláku, Blagodan sám bouldruje v Kotvině. Deivi s Tomem např. navštěvují Strašidla. Hodí se tam. Vůbec ale nelezou pro hustou mlhu. Párek s Monym zase straší dvakrát na Jeřabině. Pokaždé v dešti. Málem bych zapomněl – Svinčo s Květulí navštěvují nejotřesnější oblast s pouhou jedinou cestou – Kaňkovskou stěnu. A spousta dalších počínů se ani nedonesla a zapadne do prachu dějin.
- .....

ODDÍLOVÁ SCHŮZE

Další schůze výkonného výboru klubu se uskuteční v pondělí 6.září od 18.00 hod. v naší oblíbené hospůdce U Slunce v Perštejně.

Na schůzi jsou zváni i ostatní členové oddílu!